

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 396/2026
09.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Гордане Којић, Александра Степановића и Тајане Вуковић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Нанада Трајковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 199/25 од 07.11.2025. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 10/26 од 27.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 09.04.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Ненада Трајковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 199/25 од 07.11.2025. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 10/26 од 27.01.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К 199/25 од 07.11.2025. године окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђена на новчану казну у износу од 20.000,00 динара коју је дужна да плати у року од 30 дана од правноснажности пресуде, а ако окривљена новчану казну не плати у одређеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљена је обавезана да плати трошкове кривичног поступка ближе одређене у изреци пресуде. Приватни тужилац ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 10/26 од 27.01.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, адвоката Ненада Трајковића, а пресуда Основног суда у Лесковцу К 199/25 од 07.11.2025. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Ненад Трајковић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за

заштиту законитости, преиначи побијане пресуде тако што ће окривљену ослободити од оптужбе.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са чланом 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљене АА, адвокат Ненад Трајковић, захтев за заштиту законитости подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП истичући да дело за које је окривљена оглашена кривом није кривично дело јер изрека првостепене пресуде не садржи сва законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ. Према наводима захтева, радња извршења за коју се терети окривљена није предузета са намером омаловажавања приватног тужиоца, већ у циљу заштите сопственог, оправданог интереса, вођена политичким резонавањем ствари окривљене јер се изјављујући инкриминисане речи вредносно определила само према политичком деловању приватног тужиоца. У вези са изнетим, бранилац у захтеву истиче да су нижестепени судови морали да примене одредбу члана 170. став 4. КЗ, која предвиђа основ искључења постојања кривичног дела увреда из члана 170. КЗ међутим, како то нису учинили, дело за које је окривљена правноснажно осуђена, према ставу браниоца, није кривично дело јер није утврђена намера омаловажавања, као битно субјективно обележје кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене, Врховни суд оцењује као неосноване.

Кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ чини онај ко увреди другог.

Заштитни објекат кривичног дела увреде је част, као и скуп свих вредности неког лица (интелектуалних, карактерних, моралних, физичких и других особина и вредности) и углед, као одраз тих вредности у друштву, па сходно томе радња извршења кривичног дела у питању представља свако поступање којим се напада било која од тих вредности, а којима се у суштини изражава непоштовање или понижење достојанства личности. При томе, карактер тих радњи као увредљивих, цени се са становишта општеу својених друштвених ставова и мерила, као и околности под којима се догађај одиграо.

Одредбом члана 170. став 4. КЗ прописано је да се неће казнити за дело из става 1. до 3. овог члана учинилац, ако је излагање дато у оквиру озбиљне критике у научном, књижевном или уметничком делу, у вршењу службене дужности, новинарског позива, политичке делатности, у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, ако се из начина изражавања или из других околности види да то није учињено у намери омаловажавања.

Дакле, одредбом члана 170. став 4. КЗ предвиђен је основ искључења постојања наведеног кривичног дела, па ово кривично дело неће постојати уколико су кумулативно остварени претходно наведени објективни и субјективни услови.

Сходно наведеном, за постојање кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ није потребно да постоји намера омаловажавања, већ свест и воља да се изрази непоштовање или понижење достојанства личности. Супротна ситуација, постоји када је реч о случајевима из члана 170. став 4. КЗ, када намера омаловажавања, иако није изричито садржана у бићу кривичног дела увреде из става 1. овог члана, према налажењу овог суда, улази у њен појам и као таква мора бити обухваћена и изреком пресуде.

Према стању у списима предмета, окривљена АА је дана 31.01.2025. године, у Лесковцу, у стању урачунљивости, свесна свог дела и његове забрањености, чије извршење је хтела, путем интернет платформе за комуникацију „Вибер“ увредила приватног тужиоца ББ тако што је у току преписке са сведоком ВВ, у време и са броја мобилног телефона означених у изреци пресуде, у намери омаловажавања приватног тужиоца, написала поруку увредљиве садржине „...а сад верујеш кретену ББ“, а потом још једну поруку увредљиве садржине „Жао ми је што верујеш њему који је један изузетно љигав и нечастан човек“, које се односе на приватног тужиоца, а које му је сведок ВВ након тога пренела.

Описане радње, које је окривљена предузела, по оцени овог суда, садрже законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. става 1. КЗ, за које је оглашена кривом, и то како објективно обележје које се тиче радње извршења која се састоји у увреди приватног тужиоца слањем порука које објективно посматрано представљају увреду, односно изјаве омаловажавања приватног тужиоца и непоштовање његовог достојанства, тако и субјективна обележја које се тичу урачунљивости и директног умишљаја окривљене.

Наведену увреду, према изреци побијане првостепене пресуде, окривљена није изнела у оквиру озбиљне критике у научном, књижевном или уметничком делу, у вршењу службене дужности, новинарског позива, политичке делатности, у одбрани неког права или заштити оправданих интереса нити су нижестепени судови то утврдили, па се супротно наводима захтева, по налажењу овога суда, у конкретном случају не ради о ситуацији из 170. став 4. КЗ.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Ненада Трајковића, оцењени као неосновани.

У преосталим наводима захтева за заштиту законитости, бранилац окривљене анализира чињенично стање и критични догађај и оспорава чињенична утврђења нижестепених судова да окривљена дело није извршила у вршењу политичке делатности или у одбрани неког права или заштите оправданих интереса и, у том смислу, разлоге побијаних пресуда да није било места примени одредбе члана 170. став 4. КЗ, и на тај начин суштински указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, које Врховни суд није разматрао обзиром да не представљају законске разлоге због којих окривљени преко

бранилаца могу поднети овај ванредни правни лек, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Ненада Трајковића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**